

דברי חכמה

שלג \ עלמה זהר

בימים מושלגים ניסע להרים
לראות רחובות לבנים לבנים
ואמא תגיד, כשהיינו קטנים
היינו בונים כל שנה
איש שלג גדול בגינה

בימים מושלגים נלבש מעילים
צעיפים כובעים ומגפיים
ואמא תגיד, כששלג יורד
אפשר לראות דובים בירושלים

בימים מושלגים הכל חגיגי ונקי
כך אמא אומרת
כששלג יורד
לפעמים זה מרגיש
קצת כמו להיות בארץ אחרת

גיליון מס. 2705 * כ"ו שבט תשפ"ב * 28 בינואר 2022
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

דיור מוגן יוקרתי בכפר הנשיא עכשיו במחיר סביר! (ראה מחירים)

אם משוטטים בגוגל מוצאים כל מיני דברים מוזרים וגם לא.

ביום שמש הבא אני מזמינה אותנו לצאת מהבית, להסתובב בשכונות כאן, לנסות למצוא את המקום הזה. מי שמוצא ראשון את הפינה הייחודית הזו, בו בו הקימו לנו את שכונת הדיור המוגן הזה, יקבל דירה חינם לכל החיים.

חשוב מאוד: העציצים הם רק לדוגמא בלבד, מי שרוצה עציצים, נא להביא מהבית.

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• תודה לשושנה

היה נעים מאד לקרוא, בגיליון הקודם, את דברי ההערכה של שושנה למשתתפים הקבועים בדברי הכפר. לא תמיד אנחנו זוכרים להביע הערכה על פעילותם של אנשים, והרבה פעמים לוקחים זאת כמובן מאלינו.

אז תודה, שושנה. ובעיקר, אני רוצה להודות לך שאת ממשיכה להחזיק את דברי הכפר, ובכך נותנת לי הזדמנות, בכל שבוע, להעלות על הכתב כמה מהרהורי בנושאים שונים. אני גם מקבלת תגובות מקוראים (אגב, רבים מהם דווקא מחוץ לקיבוץ...), וזה נותן תחושה נעימה.

ועתה, אני יוצאת לדרך עם טור נוסף בבוקר קר וגשום.

• ופנייה לדוד אלמן

תודה שאתה מודד ומנהל רישום של כמויות הגשם שירדו אצלנו. מה דעתך לפרסם בחודשים הקרובים סיכום שבועי?

תודה מראש.

• הרפורמה בחקלאות

ככל שאני קוראת וחושבת על הרפורמה שמשרדי האוצר והחקלאות מובילים, להוריד את המכסים על יבוא ירקות ופירות מחו"ל אני יותר ויותר כועסת.

ראשית, אני כועסת בגלל החקלאים עצמם, אשר פרנסתם נפגעת.

שנית, אני כועסת, כי אני מאמינה בצורך של כל מדינה להבטיח את עצמאות אספקת המזון הטרי שלה.

אני כועסת, כי כאשר אני קונה תוצרת מקומית, אני יודעת שיש עליה פיקוח. כשאני קונה ירקות שגודלו במצרים או בטורקיה, אינני יודעת אם הם אינם מושקים במי ביוב, אינני יודעת במה הם מרוססים, ובקיצור – אולי אשלם קצת פחות על כל קילו עגבניות שאקנה, אבל ייתכן שאשלם בטיב התוצרת. מכל מקום, אני מקפידה לקנות תוצרת מקומית.

אני כועסת על כך שאין טיפול בפער המחירים, בין מה שמקבל המגדל, לבין המחיר שגובות מאיתנו רשתות השיווק. זאת הסיבה, שאני תומכת במכירה ישירה של חקלאים ישר אל הקיבוץ שלי, או ישירות לבתים.

לפני כמה שנים, כשהייתי חברת הדירקטוריון של פיתוח הגליל, הגיע לאזור מנכ"ל משרד החקלאות. כשהפנו אליו שאלות על הצרכים והמצוקות של החקלאים, הוא ענה במפורש, שמה שמעניין את משרד החקלאות זה יוקר

המחיה. כבר אז לא הצלחתי להבין, אם משרד החקלאות שומר על יוקר המחיה, מי שומר על החקלאים?

תפקידו של משרד החקלאות, להבנתי, הוא לדאוג לכך שהחקלאים יוכלו להתפרנס מעמל יומם. תפקידו לתמוך (בגדול) למשל, בפיתוח גידולים חדשים, ובהתייעלות בשימוש במים, המהווים תשומה יקרה בגידולי הפרות והירקות. תפקידו לדאוג שהחקלאות תקבל סובסידיות כפי שנעשה במדינות אחרות.

אינני מאמינה שהסרת המכסים תביא עמה ירקות ופירות זולים הרבה יותר לסופר, היא רק תזרים עוד כספים בדרך אל כיסיהם של היבואנים והמובילים למיניהם.

• השוק בחצור

המבנה החדש של השוק בחצור הולך ונבנה כבר שנים לא מעטות. היום כבר אפשר לראות אותו מכביש הכניסה לעיר. במסגרת שאלותי: "האם אזכה עוד בחיי...?", אני שואלת, כמה שנים יעברו עוד עד שהשוק החדש ייפתח, וגם, האם החנייה בו תהיה מוסדרת, בניגוד לחנייה של השוק הקיים?

• לא זורקים אוכל

עוד פעם, שאפו גדול לקבוצת הווטסאפ הזאת שלנו, מייסודה של טלית עומר. WIN WIN אחד גדול. בכל פעם שאני רואה שמישהו מציע מזון למסירה, ותוך זמן קצר כבר כתוב: מצטערים, לא נשאר עוד, אני מרגישה שנעשה עוד מעשה טוב אצלנו.

מה דעתכם על יצוא הרעיון לקיבוצים אחרים? שווה לנסות.

• איך מחממים את האף?

הימים הקרים האלה, מזכירים לי את ילדותי בירושלים. החורף היה קר מאד, החימום בבתים ובבית הספר כמעט לא היה קיים. היינו מתחממים בהפסקות בכל מיני משחקים של קפיצות (חבל, קלס ועוד), אבל קצות הגוף תמיד סבלו מהקור. אני זוכרת את אבעבועות הקור באצבעות הרגליים, שסבלתי מהן עד בכי בילדותי. היו גם אלה שסבלו מאבעבועות כפור באצבעות הידיים.

היום, ייסורים אלה נשארו כזיכרון רחוק, אבל עדיין נותרה בעיה לא פתורה אחת. מה עם קצה האף? נראה לי שעטיית מסכה עוזרת גם לאף הקר...

לכל אוהבי השלג, אני מאחלת שבת לבנה ומהנה.

ואני, אני אוהבת את השלג מרחוק – הכי טוב – מהמרפסת שלי. אני מסתכלת על החרמון היפהפה, ועל טורי המכוניות העולים ויורדים לגולן וממנו, ונהנית...

• שמות הרחובות

מפעם לפעם שואלים אותי תושבי המקום מתי יהיו כבר שלטים של שמות הרחובות אצלנו? אז התשובה שלי היא: יש כבר התחלה צנועה מאד. ואני מקווה שאזכה עוד בימי חיי....

אבל יש גם בשורה אחת משמחת: כנראה (ואני אומרת זאת בזהירות) בקרוב יהיה לנו שלט על בית יונתן, כדי שכל באי הבית ידעו שזהו שמו.

שבת שלום

תמר וולפין

על הדרך / הפינה של דודו

לונדון כבר לא מחכה לי

תשמעו סיפור. זה היה בלונדון. בקלפהם קומן. בשנת 78. ירדתי מהטיוב בדרך לעבודה, חלפתי על פני נגן הגיטרה המלוכלך ביציאה, ולפני שיצאתי החוצה אל הגשם היומי, התנגשתי בבחור חיוור וגבוה לבוש מעיל גשם בהיר שצווארונו זקוף.

"סליחה" מלמלתי אבל הוא לא שם לב והמשיך ללכת לכיוון המנהרה. כאשר התרחק שמתי לב שארנקו נפל. הרמתי את הארנק ורצתי אחריו. השגתי אותו שנייה לפני שעלה לרכבת. נתתי לו את הארנק והוא הודה לי והפליג לדרכו. הייתה זו הפעם היחידה שדיוויד בואי ואני נפגשנו.

גלגול של פסוק

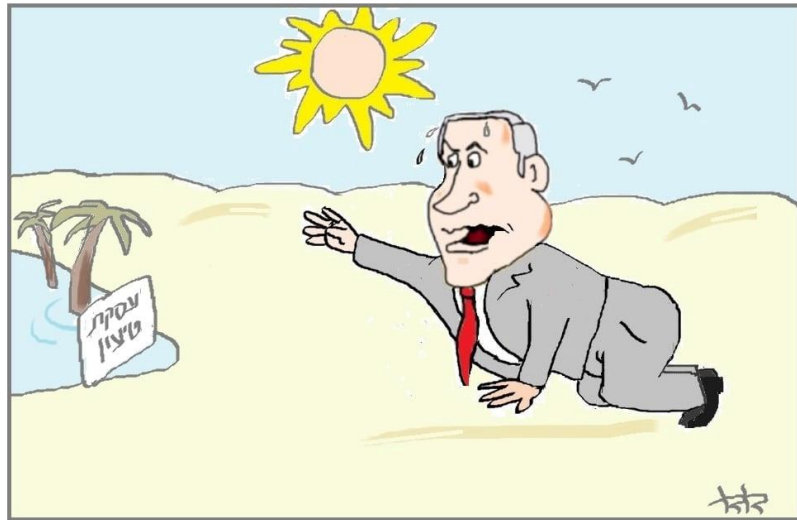
1. שָׁכֶרֶן וַיִּגֹן תַּמְלֵאִי; כּוֹס שְׁמָה וְשִׁמְמָה, כּוֹס אַחוּתְךָ שְׁמֶרֶן.
2. פרק כג בספר יחזקאל הוא בן זונה של פרק. הפועל זנה מופיע בו בשפע על כל צורותיו וכיווניו. ממש כמו שגברים גברים יודעים להתגסס כאשר הם חשים חסרי ביטחון, דבר הגורם להם מיד להתבוסס בתחרות האווילית האהובה עליהם - למי יש יותר גדול:
 "וַתֵּזֶן אֶהְלָה תַּחְתִּי; וַתַּעֲגֹב עַל מְאֵהָבֶיהָ, אֶל אֲשׁוּר קְרוֹבִים. לְבָשִׁי תְּכֵלֶת פָּחוֹת וְסָגְנִים, בַּחוּרֵי חֶמֶד כָּלָם; פְּרָשִׁים, רֶכֶבִּי סוּסִים. וַתִּתֵּן תַּזְנוּתִיהָ עֲלֵיהֶם, מִבְּחָר בְּנֵי-אֲשׁוּר כָּלָם; וּבְכָל אֲשֶׁר עָגְבָה בְּכָל גְּלוּלֵיהֶם נִטְמָאָה. וְאֵת תַּזְנוּתִיהָ מִמִּצְרַיִם, לֹא עָזְבָה כִּי אוֹתָהּ שָׁכְבוּ בְּנֵעוּרֶיהָ, וְהָמָּה עָשׂוּ דָדִי בְּתוּלֶיהָ; וַיִּשְׁפְּכוּ תַּזְנוּתָם עָלֶיהָ. לָכֵן נִתְּנָתָה בְּיַד מְאֵהָבֶיהָ בְּיַד בְּנֵי אֲשׁוּר, אֲשֶׁר עָגְבָה עֲלֵיהֶם. הִמָּה גְלוּ עֲרוּתָהּ בְּנִיהָ וּבְנוּתֶיהָ לְקַחוּ, וְאוֹתָהּ בַּחֲרֹב הָרְגוּ; וְתֵהֱ-שֵׁם לְנָשִׁים, וַיִּשְׁפּוּטִים עָשׂוּ בָּהּ. וַתֵּרָא אַחוּתָהּ אֶהְלִיבָה, וַתִּשְׁחַת עֲגָבָתָה מִמֶּנָּה; וְאֵת-תַּזְנוּתֶיהָ מִזְנוּתֶיהָ אַחוּתָהּ. " אין ספק שהפעם הקב"ה יורד נמוך בבואו לדברר את יחזקאל ועל הדרך מראה לכולם שגם הוא יודע להיות כמו כל גבר מתעלל שחש עצמו נבגד.
3. חולפות להן השנים כהרגלן, ואחד הדברים הנפלאים שקרו בעידן המודרני לאדם מהישוב שנקלע למשפט לא מובן בשפה מסוימת, זה שיש לו את מנוע החיפוש והמתרגם של גוגל. מדהים לגלות איך באורח מופלא לעתים, מושג מימים קדומים שב ועולה מנבכי העבר באמצעות מנוע החיפוש ומקבל משמעות מצחיקה ולעתים אף גרוטסקית .
 וזה קורה בעיקר כאשר מנסים לתרגם לאנגלית קללה בערבית הכתובה בשפה העברית. מנוע החיפוש שצריך להעביר משמעות דרך שלוש שפות מייצר תרגום נפלא, ובורא אופציה תרבותית חדשה ומרסקת.
4. עכשיו תשמעו סיפור, לאחר פיטוריו של דייויד בלאט מקבוצת קליבלנד קאבלירס, התמלא חשבון האינסטגרם של לברון ג'יימס בקללות וגידופים בערבוביה באנגלית ובעברית, שכתבו בזעם אוהדים ישראלים של דייויד בלאט. בין שאר הגידופים שהופיעו בחשבון היה כתוב גם "כוס אחותך".
5. עיתונאים אמריקאים שניסו להבין מה זה אומר לעזאזל "כוס אחותך", נעזרו במתרגם המפותח של גוגל שתרגם "כוס אחותך" ל- "the cup of your sister" עוד קצת חיפוש בגוגל והם עלו על פסוק לג מפרק כג בספר יחזקאל "שָׁכֶרֶן וַיִּגֹן תַּמְלֵאִי; כּוֹס שְׁמָה וְשִׁמְמָה, כּוֹס אַחוּתְךָ שְׁמֶרֶן."

פשש סחו לעצמם העיתונאים האמריקאים בהתפעלות, הישראלים האלה יודעים לקלל ממש כמו כומר אוונגליסטי בדרשת יום ראשון הנרגשת שלו.

6. לכן מהיום אם יבוא לכם דחף בלתי ניתן לכיבוש לקלל, כאשר אתם מוצאים עצמכם בסיטואציה מעצבנת מסוג שנע מהטווח המשפחתי עד לזה הציבורי במגרש הכדורגל, או בכדורסל עסקי, פיתחו את הפה ואמרו בקול גדול: "the cup of your sister". ניסיתי זה עובד מצוין.
7. בצילום: עוד גרסה מהטבע ל"כוס אחותך"

פינת הקריקטורה השבועית:

21.1	גיא וגנר
23.1	רוי בוסקילה
	רג'אן קיטה
	נמרוד פלמה
	עופר עוזיאל
24.1	חווה קונריקוס
	דורית נמנוב
	גידי בר דוד
25.1	מופתי ליפשיץ
	מלווין סימונס
28.1	יעקב דדוש
	מיכאל יצחקי
31.1	מיכי במנולקר
	יגיל אורן
1.2	שוש סולומון
	דודו פלמה
	שלומי זולטי
	חגית שליטא
2.2	אילן גינת
3.2	הילדה ברק - 100!!
	אל שיר סולץ

כל מה שאני צריך לדעת, כבר למדתי בגן / ה.פ

כל מה שאני באמת צריך לדעת לגביי איך לחיות ומה לעשות וכיצד להתנהג, למדתי בגן הילדים. החכמה אינה נמצאת על פסגתה של גבעת האוניברסיטה, אלא דווקא בארגז החול בגן. אלה הדברים שלמדתי:

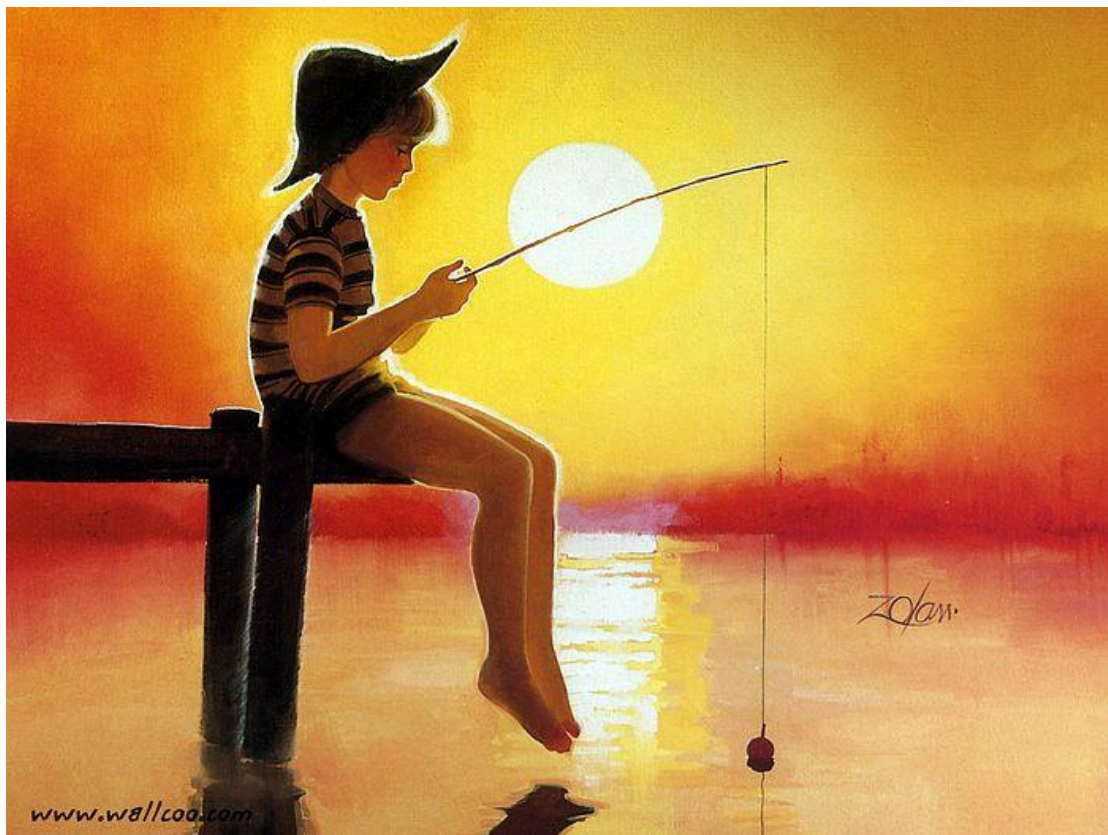
שתפו את החברים בכל.
שחקו בצורה הוגנת.
אל תכו אנשים.
החזירו את הדברים למקומם.
סדרו את הבלגן שלכם.
אל תיקחו דברים שאינם שלכם.
אמרו סליחה אם פגעתם במישהו.
רחצו ידיים לפני האוכל.
הורידו את המים בשירותים.
עוגיות פריכות וחלב קר יעשו לכם טוב.
הקפידו לחיות חיים מאוזנים- ללמוד קצת, לחשוב קצת, לצייר, לשיר, לרקוד,
לשחק ולעבוד כל יום קצת.
שכבו לנוח כל יום בצהרים.

בצאתכם לעולם היזהרו ממכוניות, החזיקו ידיים והישארו יחד.
היו מודעים לדברים הנפלאים. זכרו את הזרע הקטן של מצע הכותנה:
השורשים מעמיקים, הצמח גדל מעלה, ואיש אינו יודע בדיוק כיצד או מדוע,
אבל כולנו כאלה.
דגי זהב, אוגרים ועכברים לבנים, ואפילו הזרע הקטן בצלוחית- כולם מתיים. כך
גם אנחנו.

ואז, זכרו את ספרי הילדים, את אחת המילים הראשונות שלמדתם- המילה
הגדולה מכולן- להסתכל. כל שעליכם לדעת נמצא איפשהו ברשימה הזאת.
כללי הברזל, אהבה, היגיינה בסיסית. אקולוגיה, פוליטיקה, שוויון וחיים
משותפים.
קחו כל אחד מהפרטים האלה והרחיבו אותו למונחים מתוחכמים של מבוגרים,
ישמו אותו על חיי המשפחה שלכם, בעבודה, בממשלה או בעולם- ותראו שהכל
עדיין נכון וברור ויציב.

שערו בנפשכם איזה עולם טוב יותר יכול היה להיות, אילו כולנו- העולם כולו- היינו מקבלים עוגיות וחלב כל יום אחר הצהרים, ואז נשכבים לנוח, עם השמיכות שלנו. אילו לכל הממשלות הייתה מדיניות בסיסית להחזיר תמיד את הדברים למקום ולסדר את הבלגן שלהם. וזה עדיין נכון, ולא משנה בני כמה אתם- בצאתכם לעולם, כדאי להחזיק ידיים ולהישאר יחד.

רוברט פולגום

כל מה שאני באמת צריך לדעת לגביי איך לחיות למדתי בגן הילדים –
 ציור Donald Zolan

משולחן העורכת / שושנה שרקי

